

Den sidste sag på dagsordenen var:

12) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 42:

Forslag til folketingsbeslutning om domstolsprøvelse af enerumsanbringelse under afsoning.

Af Line Barfod (EL) og Søren Søndergaard (EL).
(Fremsat 8/1 2002).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Lene Espersen):

Efter beslutningsforslaget fra Enhedslisten opfordres regeringen til i indeværende folketingsår at fremsætte de nødvendige lovforslag og administrative ændringer, således at alle enrumsanbringelser under afsoning ud over 3 måneder i træk eller over 6 måneder inden for et år skal kunne indbringes for en domstol.

Indledningsvis vil jeg sige, at langt de fleste tvangsmæssige udelukkelse fra fællesskab, som er den terminologi, der anvendes efter straffuldbyrdelseslovens ikrafttræden, afsluttes inden for 14 dage. I 2000 blev der truffet bestemmelse om udelukkelse fra fællesskab i 742 tilfælde. Godt 80 pct. af disse udelukkelse blev bragt til ophør inden for 14 dage, og kun i ca. 3 pct. af udelukkelse var varede anbringelsen i over 28 dage.

Når der er truffet beslutning om udelukkelse fra fællesskab, skal afsoningsinstitutionen mindst én gang om ugen overveje spørgsmålet om helt eller delvis at bringe udelukkelsen til ophør.

Hertil kommer, at der ved udelukkelse fra fællesskab i over 4 uger skal ske indberetning til Direktoratet for Kriminalforsorgen, og herefter skal indberetning ske efter hver efterfølgende 4-ugers-periode. I de gældende regler er der altså allerede indlagt en central prøvelse af de langvarige udelukkelse fra fællesskab.

Spørgsmålet om, hvilke sagstyper der skulle være omfattet af den særlige adgang til udvidet domstolsprøvelse i straffuldbyrdelsesloven, blev nøje overvejet i forbindelse med forberedelsen af loven. Justitsministeriet vurderede, at afgørelse om udelukkelse fra fællesskab af indsatte under afsoning ikke skulle være omfattet af den særlige domstolsprøvelse. Ved afgrænsningen blev der lagt vægt på, at afgørelse om udelukkelse af indsatte fra fællesskab under afso-

ning er begrundet i hensynet til opretholdelse af orden og sikkerhed i Kriminalforsorgens institutioner, og at en beslutning om udelukkelse fra fællesskab i vidt omfang beror på en kriminalforsorgsmæssig vurdering.

Indgrebet er fremadrettet og har bl.a. til formål at hindre, at den dømte begår kriminalitet under afsoning eller undviger.

Der er ofte tale om skønspregede afgørelser, der træffes ud fra et indgående kendskab til miljøet i den pågældende institution. Det er derfor ikke fundet rigtigt at lade afgørelse om udelukkelse fra fællesskab være omfattet af den særlige adgang til domstolsprøvelse. De afgørelser, der er omfattet af straffuldbyrdelseslovens regler om domstolsprøvelse, er navnlig afgørelser, som har lighed med straffesager.

Jeg vil også gerne understrege, at det forhold, at afgørelse om udelukkelse fra fællesskab ikke er omfattet af den særlige adgang til domstolsprøvelse efter straffuldbyrdelsesloven, ikke er ensbetydende med, at afgørelserne slet ikke kan påklages. Afgørelser om udelukkelse fra fællesskab under afsoning kan både påklages til Direktoratet for Kriminalforsorgen og indbringes for Ombudsmanden.

Desuden er der naturligvis også mulighed for at lade afgørelsen indbringe for domstolene efter den almindelige regel om domstolskontrol i grundlovens § 63. Dette skete f.eks. for nylig i en konkret sag.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at Direktoratet for Kriminalforsorgen i foråret 2001 nedsatte en arbejdsgruppe med henblik på at overveje, i hvilket omfang de ændrede regler for isolationsfængsling burde have en afsmittende virkning på reglerne om udelukkelse fra fællesskab under afsoning.

Arbejdsgruppen har for kort tid siden afgivet en indstilling til mig. I indstillingen peger arbejdsgruppen bl.a. på, at der er en række afgørende forskelle mellem varetægtsfængsling i isolation og udelukkelse fra fællesskab under afsoning. Varetægtsarrestanters situation er i modsætning til indsatte, der afsoner en idømt fængselsstraf, på flere områder karakteriseret af uvished, f.eks. med hensyn til udfaldet af deres dom. Indsatte, som udelukkes fra fællesskab, udgør en udvalgt gruppe af afsonere, hvis afsoning er relativt problematisk, og de indsatte har mere umiddelbart indflydelse på deres situation, f.eks. ved at ændre på den adfærd, som har ført til udelukkelse fra fællesskabet.

Udelukkelse fra fællesskab betyder ikke fuldstændig isolation fra omverdenen. En stor del af de afsonere, der udelukkes fra fællesskab, har mulighed for begrænset samvær med medindsatte, f.eks. under en gåtur eller i form af cellebesøg. Desuden kan der være adgang til at benytte kondirum, bibliotek, købmand m.v.

Det er den generelle opfattelse blandt de praktikere, arbejdsgruppen har spurgt, at udelukkelse fra fællesskab generelt ikke medfører de samme psykiske belastninger og reaktioner som varetægtsfængsling i isolation.

Arbejdsgruppen finder dog, at der bør opstilles nogle særlige retningslinjer med henblik på at sikre, at afsonere, der er udelukket fra fællesskab i længere tid, behandles på en sådan måde, at den belastning, der er forbundet med udelukkelsen, begrænses mest muligt.

Arbejdsgruppen foreslår således, at personalet ved udelukkelse fra fællesskab i over 14 dage i særlig grad skal være opmærksomme på de indsatte, og det skal overvejes, om der kan ske lempelser i anbringelsen, f.eks. tilbud om begrænset fællesskab med en eller flere indsatte.

Arbejdsgruppen finder desuden, at der bør gælde en særlig ordning for indsatte, som er tvangsmæssigt udelukket fra fællesskab i mere end 3 måneder, og arbejdsgruppen anbefaler, at der etableres små, særligt sikrede afdelinger med fire til otte indsatte, hvor der er mulighed for begrænset samvær med de øvrige indsatte på afdelingen.

Indstillingen er netop sendt til høring.

Med hensyn til spørgsmålet om domstolsprøvelse af afgørelse om udelukkelse fra fællesskab henholder arbejdsgruppen sig til, at der ikke i forbindelse med straffuldbyrdeelseslovens vedtagelse er fundet anledning til at indføre adgang til domstolsprøvelse af afgørelser om udelukkelse fra fællesskab. Arbejdsgruppen finder altså heller ikke, at der er grundlag for at indføre en sådan særlig domstolsprøvelse.

Som det fremgår, er jeg helt enig med arbejdsgruppen i denne vurdering, og regeringen kan således ikke støtte beslutningsforslaget.

Inge-Lene Ebdrup (V):

Da Venstres ordfører på området ikke kan være til stede i dag, skal jeg på Venstres vegne motivere et afslag af det fremsatte beslutningsforslag.

Allerede inden den dømte har gjort sig fortjent til at afsone en straf, er der brugt mange ressourcer hos domstole og politi. Der er i forve-

jen trængsel og ventetid hos domstolene i forbindelse med berømmelse af nye sager.

Også den nye fuldbyrdeelseslov, som trådte i kraft den 1. juli 2001, var vi fra Venstres side imod, fordi den også giver et øget pres på domstolens arbejdsbyrde.

Derfor kan Venstre naturligvis heller ikke støtte dette beslutningsforslag.

Vil man undgå at blive enrumsanbragt, har man to muligheder: For det første kan man lade være med at begå kriminalitet og derved undgå at komme i fængsel. For det andet kan man, hvis man kommer i fængsel, opføre sig ordentligt, således at man undgår at blive enrumsanbragt.

Enrumsanbringelse er et disciplinærmiddel, som skal sikre, at der opretholdes ro og sikkerhed i Kriminalforsorgens institutioner.

Det vil altid være en skønsmæssig vurdering, som ligger til grund for en afgørelse om enrumsanbringelse. Dette skøn udøves af den enkelte institution, og vi har i Venstre fuld tiltro til, at de ansatte er i stand til at udøve dette skøn ud fra deres kendskab til dagligdagen og miljøet i deres institution. Dette skøn kan ikke udøves af domstolene. De har ikke samme indgående kendskab til livet i en afsoningsanstalt.

En enrumsanbringelse er en fremadrettet foranstaltning, som skal skabe ro inden for murene eller forhindre flugt. Foranstaltningen behøver ikke løbe længere, end den indsatte selv giver anledning til.

Hvis de indsatte havde udvist samme retfærdighedssans i tilværelsen før dommen, som de pludselig besidder, når de kommer i fængsel, var de jo slet ikke havnet i den situation, som gav anledning til enrumsanbringelsen.

Venstre vil hellere bruge ressourcer på, at folk får en retfærdig rettergang og en retfærdig dom – ikke på, at utilpassede til stadighed skal kunne drive gæk med samfundet. Derfor stemmer Venstre imod beslutningsforslaget.

Lissa Mathiasen (S):

Set i forhold til FN's Menneskerettighedskomiteés udtalelser omkring enrumsanbringelser og set i forhold til de lovændringer, der bl.a. er sket vedrørende isolationsfængsling, er vi i Socialdemokratiet meget godt tilfreds med, at daværende justitsminister Frank Jensen besluttede at lade en arbejdsgruppe nedsætte. Det var et godt initiativ, netop for at få taget de mange meget relevante spørgsmål op til fornyet overvejelse.

Vi fik i går rapporten oversendt til Retsudvalget. Det er derfor også vores håb, at man fra En-

hedslistens side er enig i, at vi med den netop fremlagte rapport bør tage en samlet diskussion af de mange aspekter, som udelukkelse fra fællesskabet kan rejse.

Enhedslisten har rejst ét spørgsmål: muligheden for adgang til domstolsprøvelse, når en anbringelse strækker sig over 3 måneder eller for den sags skyld i forbindelse med gentagelser. Men hvad med unge under 18 år? Hvad med frivillig udelukkelse fra fællesskabet? Vil det ikke være rimeligt at forholde sig til de forskellige grader af udelukkelse fra fællesskabet?

Kl. 22.10

Sådan kunne jeg egentlig blive ved med at stille relevante spørgsmål, som jeg faktisk mener at arbejdsgruppen på en ganske udmærket måde har bearbejdet og er kommet med udspil til, udspil som jeg synes vi bør drøfte. Det vil vi godt have mulighed for i Socialdemokratiet.

Men der var én ting, der undrede mig i dag, for sådan som jeg hørte ministerens svar, var det også i relation til arbejdsgruppens arbejde, og det var sendt i høring. Men når jeg nu har sagt, at vi godt fra Socialdemokratiets side vil have en samlet drøftelse, ligger der selvfølgelig en klar forventning om, at vi fra justitsministeren også kan få en afklaring af, få løftet sløret her allerede i aften for, hvornår der kommer et udspil fra justitsministeren.

Det må være naturligt, når der ligger et sådant udspil fra et udvalg, der har arbejdet, at vi også kan forvente at se et udspil fra regeringen. Det er den mest saglige måde at arbejde med det på. Men jeg synes også, det ville være rart, hvis vi i aften kunne få det svar fra ministerens side.

Jeg kan i øvrigt sige, at Det Radikale Venstre ikke har mulighed for at være her i aften, men at de deler de faldne bemærkninger her.

Per Dalgaard (DF):

Når der i B 42 tales om anbringelse af fængslede i enrum, ved vi, at en hel del af dem, der sidder i enrum, selv har bedt om det. Måske kan det skyldes chikane fra de stærke fangers side eller måske personlige årsager.

En anden gruppe af disse specielt anbragte personer er faktisk selv ude om det. De anbringes dér, fordi de skaber uro blandt de andre indsatte, eller fordi den fængslede optræden over for det ansatte personale er uanstændig. Optræden af en sådan karakter kan selvfølgelig ikke accepteres blandt de indsatte, så derfor er der det begreb, der hedder enrumsanbringelse.

Ligeledes bliver man i de tilfælde, hvor den indsatte ofte synes, det er smart at flygte, nødt til at anbringe en sådan person i enrum.

At Enhedslisten sammen med foreløbig Socialdemokratiet – og også De Radikale, kan jeg forstå – også i det her tilfælde har så fantastisk megen opmærksomhed rettet mod de kriminelle, kan vi jo kun tage til efterretning. Men det er der jo faktisk ikke noget nyt i. Det er en linje, som ligger, hvor det er forbryderne, der er staklerne her i samfundet, og det er dem, der skal tages rigtig meget hånd om. Og det er selvfølgelig noget rent sludder. I mange fængsler i dag er det de stærke fanger, der styrer det lille show dér, uden at der egentlig er mulighed for at gribe ind.

Og må jeg lige minde om, at de, der er i fængsel, jo ikke er der for sjovs skyld, de har rent faktisk forbrudt sig mod nogle regler i samfundet, nogle regler, som alle vi andre lovlydige borgere lever efter hver eneste dag, men som de her personer ikke finder det betimeligt at leve under.

Så at oprette en domstol i fængslet for at tage vare på delelementer af en straf finder vi i Dansk Folkeparti helt ude i skoven. Og det kan vi selvfølgelig ikke være med til at støtte.

Carina Christensen (KF):

Da Det Konservative Folkepartis ordfører, hr. Helge Adam Møller, er forhindret i at være til stede, skal jeg kort sige følgende:

Det Konservative Folkeparti er imod dette forslag.

De fanger, der anbringes i enrum, eller for at bruge den korrekte betegnelse, udelukkes fra fællesskabet i fængslet eller arresthuset, er selv årsag til dette.

Allerede i dag er der mulighed for at anke en eventuel udelukkelse fra fællesskabet, hvis man synes den er urimelig. Den kan ankes ikke alene til Direktoratet for Kriminalforsorgen, men også til Ombudsmanden.

Jeg finder ingen grund til eller behov for, at disse sager også skulle belaste de danske domstole, tværtimod.

Vi afviser altså beslutningsforslaget.

Anne Baastrup (SF):

Jeg tror, at hr. Per Dalgaard har brug for, at vi i Retsudvalget tager på besøg i fængsler. Den beskrivelse af verden, som hr. Per Dalgaard kom med, er i mine øjne forældet.

Under straffuldbyrdelseslovdiskussionen havde vi en del diskussioner om, hvorvidt vi

kunne få regeringspartierne overtalt til at indføre domstolsprøvelse af denne her karakter, som Enhedslisten nu foreslår. SF støttede forslaget. Vi stillede vist ændringsforslag om det, tror jeg, og vi finder stadig væk, at der er et relativt stort problem.

Kl. 22.15

Det er jo ikke tilfældige enrumsanbringelser, der tales om, det er jo 3-6 måneder og derover. Vi har i forskellige sammenhænge hørt om en enkelt, der har siddet enrumsanbragt i 3 år og 10 måneder.

Til orientering for ordførerne, som har afvist det her forslag, kan jeg sige, at jeg personlig har fået en lang række henvendelser fra ansatte i kriminalforsorgsinstitutionerne, der er vidende om denne her person, der sidder så lang tid, og som er meget, meget utilfredse med den behandling, han udsættes for. Så det er ikke blot indsatte, der beklager sig over det, det er også ansatte, fordi de kan se, at det pågældende menneske er ved at bryde sammen.

Og hvad sker der? På et eller andet tidspunkt kommer de ud igen, nedbrudte, og hvad er der så af mulighed for at undgå fremtidig kriminalitet? Det synes jeg hr. Per Dalggaard skulle overveje, også den dér fuldstændige blanke afvisning af, at der overhovedet er en grund til, at man fra samfundets side giver indsatte en ordentlig behandling. For hvis man gør det, forhindrer man fremtidige ofre. Det er SF's politik. Det er ikke Dansk Folkepartis politik. Det er Dansk Folkeparti ligeglade med. Men sådan er det jo så forskelligt, det er jo derfor, vi er medlem af forskellige partier, bl.a.

SF støtter forslaget og synes, at det er en god idé, Socialdemokratiet er kommet med, og vi tager denne her rapport til en grundig behandling i Retsudvalget.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Ordføreren for forslagsstillerne, fru Line Barfod.

Line Barfod (EL):

Som ordfører for forslagsstillerne skal jeg takke for debatten.

Jeg vil starte med at sige, at jeg er enig i forslaget fra Socialdemokratiets ordfører om, at vi skal drøfte den rapport, der er kommet, og se nærmere på de forskellige problemer og forslag til løsninger, der er rejst dér. Jeg er også spændt på at se de høringssvar, der kommer vedrørende rapporten.

Men jeg vil sige, at det for mig og for Enhedslisten også er vigtigt, at vi ikke drøfter det her spørgsmål og tager så mange ting ind, at der går flere år, før vi får løst det problem, der er med, at nogle få – og efter hvad jeg har kunnet se i rapporten, er der to – der har siddet enrumsanbragt i over 3 år. Og det er alt, alt for længe at sidde uden at få lov til at få det prøvet ved domstole.

Så derfor: En grundig behandling af rapporten, men det skal ikke stille sig i vejen for, at vi kan se på det isolerede forhold, hvis det trækker ud længe med den grundige behandling.

Så vil jeg lige sige til ordføreren fra Dansk Folkeparti, at fra venstrefløjens side er vi mest opmærksomme på at forebygge kriminalitet. Desværre ser det ud til, at Dansk Folkeparti og også nogle af ordførerne fra de borgerlige partier er mere optaget af hårdere straffe end af at forebygge kriminalitet. Det forebyggende arbejde bliver skåret ned med den finanslov, der ligger nu, og det eneste, vi indtil nu har hørt af konkrete initiativer omkring det kriminalpræventive, er hårdere straffe, som alle undersøgelser viser ikke hjælper noget som helst, men tværtimod kan risikere at føre til mere kriminalitet.

Så kan man jo selv vælge, om man vil prøve at forebygge kriminalitet, eller om man hellere bare vil have hårdere straffe, så man udadtil kan fremstå, som om man gør noget, men reelt altså øger skadevirkningen for de ofre, det går ud over.

Så sagde ministeren i sin gennemgang af rapporten fra arbejdsgruppen, at en af de store forskelle, der er på indsatte, der er enrumsanbragt, og så varetægtsfanger, der er anbragt i isolationsfængsel, er, at de indsatte jo kan komme ud af enrumsanbringelsen, hvis de ændrer deres adfærd. Det bemærkede jeg mig også at der stod i rapporten. Jeg kunne godt lide at vide, om det så betyder, at de, der sidder i enrum, får sådan en vejledning i, at hvis de begynder at opføre sig lidt pænere og gør sådan og sådan, kan de altså komme ud af denne her enrumsanbringelse, eller hvad er det for en adfærd, de indsatte kan ændre, så de bare selv kan bestemme, om de kan komme ud eller ej i modsætning til varetægtsfangerne? Det vil jeg i hvert fald gerne høre lidt mere om, før jeg godtager det argument.

Så sagde ordføreren fra Venstre, at folk, der sad i fængsel, allerede havde kostet samfundet så mange ressourcer, så man ikke mente, at man skulle bruge yderligere ressourcer på dem, fordi

de, der sad i fængslerne jo bare kunne have ladet være med at begå forbrydelser. Sådan forstod jeg det.

Kl. 22.20

Hvis det er det, der skal være argumentet for, hvordan vi behandler fangerne, tror jeg, vi er kommet mange, mange år tilbage i tiden i kriminaldebatten. Det er mange år siden, det gik op for de fleste, at hvis man giver fangerne en ordentlig behandling, er der en større mulighed for, at de ikke kommer ud og begår ny kriminalitet.

Så har der været et argument fra flere ordførere og også fra arbejdsgruppen om, at domstolene ikke har noget kendskab til, hvordan forholdene er i Kriminalforsorgens anstalter. Men domstolene tager jo stilling til mange forskellige sager, som de ikke har et dybtgående kendskab til og ikke beskæftiger sig med til hverdag. Det er jo netop det, domstolene har til opgave. De skal sætte sig ind i de argumenter, der kommer fra forskellig side, lytte og træffe en afgørelse ud fra de forskellige hensyn, der er på begge sider.

Domstolene tager jo også stilling til, om man kan tvangsbringe personer på grund af psykiske lidelser, og domstolene har jo heller ikke et indgående kendskab til psykiatrien, men lytter til de argumenter, der kommer frem. På samme måde vil domstolene selvfølgelig også være i stand til på den ene side at lytte til de argumenter, der kommer fra Kriminalforsorgen, og på den anden side tage hensyn til den indsattes helbred.

Jeg håber, vi hurtigt kan få en gennemgang af rapporten og de problemstillinger, den rejser, og at vi så kan komme i gang med at få løst de problemer, der findes, så der kan blive bedre forhold i fængslerne, og prøve at forhindre, at folk begår ny kriminalitet, når de kommer ud af fængslerne.

Tak for modtagelsen af forslaget. Jeg ser frem til arbejdet med rapporten.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Flere af ordførerne, bl.a. den socialdemokratiske ordfører og ordføreren for forslagsstillerne, var inde på høringsperioden osv.

Det er min hensigt, at arbejdsgruppens rapport naturligvis skal i en grundig høringsfase. Det er en god rapport, og der er ingen grund til at forhaste sig, så derfor skal der i hvert tilfælde gå nogle måneder med høringsperioden, så vi har sikkerhed for, at den får en god og grundig behandling.

Da vi ved, at Folketinget er temmelig presset i år, vil jeg ikke stille Retsudvalget og Folketinget i udsigt, at det er en sag, vi får klaret af inden sommerferien, for det er jo alvorlige og også temmelig komplicerede ting, vi har med at gøre. Men jeg vil gerne over for Folketinget tilkendegive, at vi naturligvis i den næste samling må tage en drøftelse af det videre forløb. Så har vi høringssvarene, og der er nok også god grund til at tygge på dem, og så må vi se, hvad det kan ende med.

Regeringen er absolut velvilligt indstillet over for videre drøftelser i forløbet. Men jeg tror ikke, jeg her vil tilkendegive, at vi skal ind i et forhastet forløb, for det vil være forkert, også fordi arbejdsgruppen faktisk lægger op til mange gode og også principielle spørgsmål.

Lissa Mathiasen (S):

Jeg vil godt starte med at sige tak til ministeren for tilsagnet om, at der kommer et udspil fra regeringens side.

Så til fru Line Barfod: Det er en misforståelse, hvis man opfattede det sådan, at vi fra Socialdemokratiets side er indstillet på at ville trænerne det her. Det er slet ikke det, der ligger i det, men jeg synes, det er mest hæderligt og også mest seriøst, at vi tager en samlet debat om spørgsmålet.

Så er jeg nødt til at sige, at der er altså forskel på, om vi taler om en frivillig udelukkelse, eller vi taler om de forskellige grader af udelukkelse, eller vi taler om total udelukkelse. Det er i hvert fald for os at se et af de spørgsmål, vi i høj grad bør forholde os til, plus det, der i øvrigt ligger i rapporten, og hvad vi i øvrigt mener, der måske skal med. Derfor mener jeg, det er rigtigt at tage en samlet debat, og den vil vi meget gerne deltage i fra Socialdemokratiets side.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg vil også gerne takke for tilsagnet fra ministeren og sige til ordføreren fra Socialdemokratiet, at jeg bestemt ikke tror, at forslaget fra Socialdemokratiets side var ment som en trænering. Jeg var bare bekymret for, at sagen fik lov til at ligge og vente, fordi der er så mange andre presserende sager.

Jeg håber også, at vi til efteråret kan få belyst problemet og forhåbentlig få lavet nogle gode forslag, der kan løse de mange forskellige aspekter, der er ved enrumsanbringelse. Det kunne jo være, vi samtidig kunne se på, hvad man kan

gøre for at forbedre forholdene i fængslerne og få en bedre normering, få andre faggrupper ind, så vi forhåbentlig kan forebygge, at der sker de episoder, som gør, at folk skal enrumsanbringes, både de, som bliver tvangsmæssigt anbragt, og de, der vælger at gå frivilligt i enrumsisolation. Jeg håber, at det vil lykkes for os.

kl. 22.25

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Fra statsministeren har jeg modtaget følgende skrivelse:

»Folketingets formand 6. februar 2002

Efter statsministerens indstilling er det ved kongelig resolution af 5. februar 2002 bifaldet, at den midlertidige overdragelse af de under Undervisningsministeriet hørende forretninger til minister for videnskab, teknologi og udvikling Helge Sander i medfør af kongelig resolution af 7. januar 2002 bringes til ophør med virkning fra den 7. februar 2002.

Jeg tillader mig at anmode formanden om at underrette Folketinget herom.

Anders Fogh Rasmussen

/Sten Frimodt Nielsen«

Folketingets næste møde afholdes i morgen, fredag den 8. februar 2002, kl. 10.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 22.26